

Aquest mes iniciem una nova secció que volem que sigui participativa. Abans de la sessió de les vuit dels dimecres, projectarem les "seqüències sol·licitades" pels espectadors: només haureu d'omplir un full, que trobareu cada mes dins **Temps Moderns** a partir del pròxim número, per explicar el motiu de la vostra tria. Un prec: per ser fidels a la filosofia del cine que podeu veure al Centre, procurau triar seqüències del cine clàssic. Ja sabeu què volem dir. Com a mostra, durant els mesos de març i abril haureu de patir les "seqüències sol·licitades" per alguns dels col·laboradors de la revista.

VÉRTIGO

Manel-Claudi Santos

(Es passarà el 24 de març de 1999)

Vertigo d'Alfred Hitchcock és la història d'una obsessió; potser d'una fascinació. També és, però, la descripció de la malenconia que provo-

ca la memòria d'un passat impossible. Scottie (James Stewart) intenta recuperar una dona, Madeleine (Kim Novack), que no va existir mai. Després de passar una temporada en una casa de repòs, quan l'exdetectiu troba Judith (Kim Novack bifront) pel carrer, descobreix l'ombra del seu amor perdut en el rostre d'ella. A partir d'aquí, en una de les seqüències més pertorbadores de la pel·lícula (maquillatge, tints pels cabells, vestits entallats i un bes d'aquells circulars que, com sempre en Hitchcock, són molt més que un bes), es convertirà en una mena de Victor Frankenstein que, amb fragments de records que en realitat no eren seus, reconstruirà i tornarà a la vida la creació inventada per un altre home, Gavin Elster (Tom Helmore), per amagar un crim. S'ha enamorat d'una coartada. Una història cruel, com gairebé totes les històries d'amor que valen la pena, en la qual la pitjor part se l'endú Judith/Madeleine, que morirà dues vegades sense que no hagi arribat a viure mai, sempre ficció en la ment de dos homes.

BLADE RUNNER

Antoni Figuera

(Es passarà el 31 de març de 1999)

Si, com va dir Borges, la història de la literatura (i la del cine, hi afegiríem nosaltres) es redueix a la d'unes poques metàfores que la història de la cultura ha elevat a la categoria de mites i de símbols; no hi ha dubte que la mort de Roy, el cap dels replicants, davant d'un atribolat i atònit Deckard al final del film de Ridley Scott, constitueix una d'aquelles metàfores supremes que el cine ens ofereix amb comptagotes -com els minuts finals de *Dublineses* de John Huston- sobre el destí -origen, naturalesa i final- de la nostra condició humana. Tot el que Roy i Deckard i nosaltres -en el fons ànimes bessones- puguem haver vist i contemplat al llarg de la nostra vida es perdrà en el temps com llàgrimes en la pluja. Ells i nosaltres, cartes d'una mateixa baralla, d'ençà d'Adam i Eva no hem estat, som i serem res més que replicants. □